

شورای اورشلیم

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: اعمال رسولان باب ۱۵؛ غلاطیان باب ۲ آیات ۱۱ تا ۱۳؛ خروج باب ۱۲ آیات ۴۳ تا ۴۹؛ رومیان باب ۳ آیه ۳۰؛ لائویان باب ۱۸ آیه ۳۰؛ مکاشفه یوحنا باب ۲ آیات ۱۴ و ۲۰.

آیه حفظی: «بلکه اعتقاد داریم که محض فیض خداوند عیسی مسیح نجات خواهیم یافت، همچنان که ایشان نیز» (اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۱۱).

با گذشت بیش از دو سال، پولس و برنابا به انطاکیه سوریه بازگشتند. به این دلیل که کل کلیسای آنجا در فرستادن آنها به عنوان مبلغ نقش داشت، طبیعی بود که آنها به کلیسا گزارش دهند. با این وجود، تأکید گزارش بر آنچه آنها انجام داده بودند نبود بلکه بر آنچه خدا از طریق ایشان انجام داده بود، اشاره داشت.

البته هدف گزارش، موفقیت مأموریت در میان غیر یهودیان بود، اگر چه بسیاری از یهودیان نیز ایمان آوردند. با این وجود، از زمان حادثه کرنلیوس، ایمان آوردن غیر یهودیان نامختون به یک موضوع مورد بحث تبدیل شده بود (اعمال رسولان باب ۱۱ آیات ۱ تا ۱۸)، اما اکنون که گروهی زیادی از آنها به عضویت کلیسا پذیرفته می شدند، شرایط بویژه پیچیده تر می شد. بسیاری از ایمانداران در اورشلیم خوشحال نبودند. برای ایشان، غیر یهودیان باید ابتدا مختون می شدند، یعنی به نو ایمانانی یهودی تبدیل می شدند تا بتوانند جزیی از قوم خدا بشوند و با آنها هم نشینی و اخوت داشته باشند.

اعمال رسولان باب ۱۵ بطور کامل در مورد رسیدن مشکل غیر یهودیان به سطحی بحرانی و کار کلیسا برای پیدا کردن یک راه حل می باشد. شورای اورشلیم نقطه عطفی در تاریخ کلیسای وابسته به رسولان در رابطه با مأموریت جهانی آن بود.

* درس این هفته را مطالعه کنید تا برای روز سبت در ۳ شهریور - ۲۵ August آماده شوید.

نکته ای در باره موضوع مورد بحث

از همان ابتدا، کلیسای انطاکیه شامل یهودیان (هلنیستی) و غیر یهودیان نامختون (اعمال رسولان باب ۱۱ آیات ۱۹ تا ۲۱، غلاطیان باب ۲ آیات ۱۱ تا ۱۳) بود که ظاهراً در مشارکتی مسالمت آمیز با یکدیگر زندگی می کردند. با این وجود این مشارکت با ورود گروهی از ایمانداران از اورشلیم از هم پاشید.

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۱ تا ۵ را بخوانید. کلیسا با چه مشکلی روبرو بود؟

آن دسته از اهالی یهودیه که بطور سنتی یهودی مسلک نامیده می شدند، احتمالاً همان هایی هستند که در آیه ۵ به عنوان فرقه فریسیان مشخص شده بودند. حضور فریسیان در کلیسا نباید باعث شگفت زدگی ما بشود، زیرا پولس خود قبل از ایمان آوردن یک فریسی بود (فیلیپیان باب ۳ آیه ۵). به نظر می رسد این گروه با ابتکار عمل خود به انطاکیه رفته بود (اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۲۴)، اگر چه حادثه دیگری که کمی بعد در انطاکیه اتفاق افتاد، نشان می دهد که اکثر یهودیان از جمله رسولان با حضور غیر یهودیان نامختون در کلیسا راحت نبودند (غلاطیان باب ۲ آیات ۱۱ تا ۱۳).

پولس در رساله خود به غلاطیان در باره یهودی مسلکان که آنان را بعنوان آشوبگر خطاب می کند نظر مثبتی ارائه نمی کند (غلاطیان باب ۱ آیه ۷ و باب ۵ آیه ۱۰) و برادران کذب (غلاطیان باب ۲ آیه ۴)، که انگیزه اصلی ایشان تضعیف آزادی روحانی انجیل و به اسارت گرفتن غیر یهودیان ایماندار به بردگی قانون گرایی بود.

به بیان دقیق تر نقطه نظر ایشان ساده بود: اگر غیر یهودیان ختنه نمی شدند و احکام تشریفاتی یهودی را رعایت نمی کردند، نمی توانستند نجات یابند. نجات — چنانچه آنها باور داشتند — تنها باید در جامعه عهد خدا یافت می شد و بر طبق عهد قدیم، راه دیگری برای پیوستن به قوم منتخب خدا به جز از طریق ختنه شدن وجود نداشت (پیدایش باب ۱۷ آیات ۹ تا ۱۴، خروج باب ۱۲ آیه ۴۸). بطور خلاصه اگر غیر یهودیان ابتدا به مسلک یهودی وارد نمی شدند، نمی توانستند نجات یابند.

البته پولس و برنابا نمی توانستند با چنین شرایطی که بر خلاف ماهیت انجیل بود، موافقت کنند. با این وجود، رویکرد تهاجمی بازدید کنندگان اهل یهودیه یک بحث داغ بوجود آورد؛ واژه در اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۲ (مناظره)، مفهوم «درگیری» و «اختلاف نظر» دارد. با این حال، مسئله مهم تر این بود که در سطح محلی به آن رسیدگی شود.

اتحاد کلیسا در خطر بود. آنگاه برادران انطاکیه تصمیم گرفتند تا تعدادی نماینده از جمله پولس و برنابا را برای یافتن راه حل به اورشلیم راهی کنند.

خود را به جای یهودی مسلکان بگذارید. چه استدلال هایی برای دعوی خود می توانستید بیاورید؟

۲۹ شهریور

دوشنبه

ختنه

یکی از مسائل بزرگ در این درگیری، ختنه بود. این یک نهاد انسانی نبود (با متی باب ۱۵ آیات ۲ و ۹ مقایسه کنید). بلکه توسط خدا به عنوان نشانه عهدش با فرزندان ابراهیم به عنوان قوم برگزیده خود داده شد (پیدایش باب ۱۷ آیات ۹ تا ۱۴).

خروج باب ۱۲ آیات ۴۳ تا ۴۹ را بخوانید. علاوه بر اسرائیلی زاده بودن، چه افراد دیگری باید ختنه می شدند؟

برکات عهد تنها به اسرائیلی زادگان محدود نمی شد، بلکه به هر برده یا غریبه ساکن آنجا که مایل به تجربه آن بود تعمیم می یافت، مشروط بر اینکه آن فرد ذکور ختنه می شد. فرد غریبه پس از مختون گشتن، وضعیتی مشابه با اسرائیلی زادگان در برابر خدا پیدا می کرد: «او مانند اهالی آنجا خواهد بود» (خروج باب ۱۲ آیه ۴۸).

بنابراین مختون شدن برای عضویت کامل در جامعه عهد خدا، (برای مردان) ضروری بود. و از آنجایی که عیسی، مسیح موعود اسرائیل بود، طبیعی به نظر می رسید که یهودی مسلکان بر این تأکید کنند که هیچ غیر یهودی بدون اینکه ابتدا یهودی شود، بتواند از نجات او بهره مند گردد.

رومیان باب ۳ آیه ۳۰، اول قرن تیان باب ۷ آیه ۱۸، غلاطیان باب ۳ آیه ۲۸ و باب ۵ آیه ۶ را بخوانید. درک پولس از ختنه چه بود؟

این مردان با گفتن اینکه هیچ غیر یهودی نمی توانست بدون اینکه ابتدا به یهودیت بپیوندد، نجات یابد، دو مفهوم مجزا را با هم در می آمیختند: عهد و نجات. عضویت در جامعه عهد

خدا نجات را تضمین نمی کرد (ارمیا باب ۴ آیه ۴، باب ۹ آیه ۲۵). علاوه بر این، ابراهیم خود بواسطه ایمان نجات یافت (عادل شمرده شد). که قبلاً اتفاق افتاد و بدلیل مختون بودن او نبود (رومیان باب ۴ آیات ۹ تا ۱۳). نجات همواره از طریق ایمان بوده است، در حالی که عهد شرطی سخاوتمندانه بود که خدا از طریق آن خود و نقشه نجاتش را به تمام جهان می شناساند. اسرائیل برای این منظور انتخاب شده بود (پیدایش باب ۱۲ آیات ۱ تا ۳). با این وجود مشکل این بود که این ایمانداران با مرتبط ساختن بیش از حد عهد و نجات، ختنه را به عنوان یک عمل شایسته می دیدند. با این حال، فضل نجات بخش خدا جایی که کارهای انسان عمل می کند، فعالیت نمی کند. بنابراین تحمیل نمودن ختنه بر ایمانداران غیر یهودی به عنوان وسیله ای برای نجات، تحریف از حقیقت انجیل (غلاطیان باب ۱ آیه ۷، باب ۲ آیات ۳ تا ۵)، باطل نمودن فیض خدا (غلاطیان باب ۲ آیه ۲۱) و سودمند نبودن عیسی (غلاطیان باب ۵ آیه ۲) بود. بعلاوه، این انکار ویژگی جهانی نجات بود (کولسیان باب ۳ آیه ۱۱، تیتس باب ۲ آیه ۱۱). پولس هرگز نمی توانست با چنین طرز تفکری موافقت کند.

این اندیشه چه خطری در بر دارد، که نجات صرفاً از عضویت در کلیسای مناسب حاصل می شود؟

۳۰ مرداد

سه شنبه

مناظره

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۷ تا ۱۱ را بخوانید. پطرس در مناظره اورشلیم چه گفت؟

البته لوقا به شرح تمام مراحل جلسه نمی پردازد. برای مثال دانستن استدلال های حمایتی یهودی مسلکان (اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۵) و پاسخ های پولس و برنابا (اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۱۲) جالب توجه خواهد بود. واقعیت این است که ما تنها سخنان پطرس و یعقوب را داریم، حاکی از این که این مردان در میان رسولان از اهمیت ویژه ای برخوردار بودند. پطرس در سخنرانی خود، رسولان و بزرگان را خطاب قرار داد و تجربه خود با کرنلیوس در سال ها قبل را به ایشان یادآوری نمود. استدلال او در اصل همانی بود که در برابر برادران در اورشلیم بکار برده بود (اعمال رسولان باب ۱۱ آیات ۴ تا ۱۷). تایید خدا از ایمان آوردن کرنلیوس (اگرچه ختنه نشده بود)، با همان عطای روح که در روز پنطیکاست به رسولان داده بود، نشان داده شد.

خدا در مشیت الهی خویش، هیچ کس را بیش از پطرس برای متقاعد ساختن ایمانداران یهودیه بکار نبرد زیرا که او در رابطه با نجات، هیچ تمایزی میان یهودیان و غیریهودیان

قائل نبود. حتی اگر ایمانداران غیریهودی تبار فاقد مزایای پاک کننده قوانین و مقررات عهد قدیم بودند، دیگر نباید ناپاک تلقی می شدند، زیرا شخص خدا قلب های ایشان را تظهير نموده بود. بیانیه پایانی پطرس بسیار شبیه به آنچه از پولس انتظار می داشتیم، بود: «اعتقاد داریم که محض فیض خداوند عیسی مسیح نجات خواهیم یافت، همچنان که ایشان نیز» (اعمال رسولان باب ۱۵ آیه ۱۱).

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۱۳ تا ۲۱ را بخوانید. یعقوب چه راه حل هایی را برای مشکل غیریهودیان پیشنهاد نمود؟

سخنرانی یعقوب حاکی از اقتدار بود (با اعمال رسولان باب ۱۲ آیه ۱۷، باب ۲۱ آیه ۱۸ و غلاطیان باب ۲ آیات ۹ تا ۱۲ مقایسه کنید). صرف نظر از آنچه یعقوب ممکن است بواسطه بازسازی خیمه داود درک کرده باشد، که در پیشگویی عاموس به بازگرداندن دودمان داود اشاره دارد (عاموس باب ۹ آیات ۱۱ و ۱۲)، هدف اصلی او نشان دهنده این بود که خدا به نوعی شرایط را برای پیوستن غیریهودیان به قوم احیا شده خود مهیا ساخته بود و از این رو، آنها می توانستند با اسرائیل متحد شوند. به این دلیل، تصمیم او این بود که محدودیت بیشتری نباید به ایمان آورندگان غیر یهودی تحمیل شود به غیر از مقرراتی که معمولاً نسبت به بیگانگانی که مایل بودند تا در سرزمین اسرائیل زندگی کنند اعمال می شد.

۳۱ مرداد

چهارشنبه

حکم رسالتی

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۲۸ و ۲۹ را بخوانید. چهار ممنوعیتی که شورا برای به ایمان آوران غیریهودی ملزم کرده بود، چه بودند؟

مسئله اصلی که شورا برای آن گرد هم آمد، به طور رضایت بخشی حل و فصل شد. از آنجایی که نجات از طریق فیض است، ایمانداران غیریهودی در زمان پیوستن به کلیسا از ختنه معاف شدند. با این حال، آنها باید از چهار چیز پرهیز می کردند: (۱) گوشت ارائه شده در قربانی به بت ها در آیین های بت پرستی که در جشن های معبد ارائه می شد و یا در بازار فروخته می شد؛ (۲) مصرف خون؛ (۳) گوشت حیوانات خفه شده، یعنی گوشت حیواناتی که خون آنها ریخته نشده بود؛ (۴) و فساد جنسی در اشکال مختلف.

اکثر مسیحیان امروزه ممنوعیت های غذایی را (ممنوعیت های ۱ تا ۳) به عنوان توصیه های موقت در نظر می گیرند. از آنجایی که آن چیزها بویژه برای یهودیان منفور بودند، ممنوعیت ها — آنها چنین استدلال می کنند — تنها برای از بین بردن شکاف میان ایمانداران یهودی تبار و غیر یهودی تبار در نظر گرفته شده بودند. همچنین اغلب ادعا می شود که تمام احکام دیگر عهد قدیم، از جمله احکام غذایی لایوان (لایوان باب ۱۱) و فرمان سبت (خروج باب ۲۰ آیات ۸ تا ۱۱) که در فهرست وجود ندارند، دیگر برای مسیحیان الزام آور نمی باشند. با این وجود، حکم به اصطلاح رسالتی نه موقتی و نه یک برنامه جدید اخلاقی مسیحی بود که همه چیز دیگر مربوط به عهد قدیم را مانع شود. در واقع، رسولان و بزرگان کلیسا تحت هدایت روح القدس، مقررات لایوان باب های ۱۷ و ۱۸ که تنها مربوط به بیگانگان مقیم اسرائیل بودند را کاهش دادند.

در متن لایوان، این ممنوعیت ها به معنی چشم پوشی از بت پرستی می باشند. و هر بیگانه ای که مایل به زندگی کردن در اسرائیل بود باید آن اعمال بت پرستانه را که با آنها بزرگ شده بود، ترک می کرد (لایوان باب ۱۸ آیه ۳). به همین ترتیب، هر ایماندار غیر یهودی تبار که مایل به پیوستن به کلیسا بود، باید موضعی محکم در برابر بت پرستی اتخاذ می نمود. با این وجود این تنها اولین گام بود. فرد هنگامی که وارد کلیسا می شد، بطور طبیعی انتظار می رفت که اراده خدا را انجام دهند، با اطاعت کردن از آن فرمان هایی که جهانی و قبل از موسی داده شده بودند و ذاتاً تشریفاتی نبودند مانند سبت (پیدایش باب ۲ آیات ۱ تا ۳) و پیروی از تمایز قائل شدن میان غذای پاک و ناپاک (پیدایش باب ۷ آیه ۲). برای مثال، اینکه فرمان موقتی نبود از مکاشفه یوحنا باب ۲ آیات ۱۴ و ۲۰ مشخص است، جایی که نخستین و آخرین ممنوعیت ها تکرار شدند و بطور ضمنی دو ممنوعیت دیگر را نیز در بر دارند. در حقیقت، شواهد تاریخی نشان می دهند که فرمان همچنان مدت ها پس از دوره عهد جدید به عنوان یک هنجار در نظر گرفته می شد.

هنگامی که اختلافات بوجود می آید، چگونه می توانیم بیاموزیم که گرد هم آییم و به یکدیگر گوش بدهیم و با روحیه احترام و تواضع مسائل را حل کنیم؟

۱ شهریور

پنجشنبه

نامه ای از اورشلیم

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۲۲ تا ۲۹ را بخوانید. چه اقدامات دیگری در رابطه با تصمیم شورا توسط کلیسای اورشلیم گرفته شد؟

نخستین اقدام، نوشتن یک نامه به ایمانداران غیر یهودی تبار به منظور اطلاع دادن تصمیم گرفته شده به ایشان بود. نامه که در نام رسولان و بزرگان اورشلیم نوشته شد، مدرکی رسمی بود که رهبری کلیسای اورشلیم را که مطمئناً بدلیل رهبری رسولان بود بر سایر اجتماع های مسیحی نشان می داد. این نامه که در سال ۴۹ پس از میلاد مسیح که محتمل ترین تاریخ شورا می باشد، نوشته شد یکی از ابتدایی ترین اسناد مسیحی موجود می باشد.

کلیسای اورشلیم همچنین تصمیم گرفت دو نماینده، یهودا و سیلاس را برای همراهی کردن پولس و برنابا به انطاکیه انتخاب کنند؛ انتصاب ایشان برای رساندن نامه و تأیید محتوای آن بود.

اعمال رسولان باب ۱۵ آیات ۳۰ تا ۳۳ را بخوانید. کلیسای انطاکیه چگونه به این نامه واکنش نشان داد؟

هنگامی که نامه خوانده شد، کلیسا بدلیل پیام دلگرم کننده از غرق در شادی شد: ایمان آوران غیر یهودی ملزم به ختنه شدن نبودند. آنها همچنین هیچ اعتراضی به مطالبات نامه نکردند (چهار فرمان رسالتی). نخستین تفرقه جدی در کلیسای اولیه دست کم در حد نظریه، از این رو از میان رفت.

در پایان شورا، انجیل پولس به صورت کامل توسط رهبران کلیسای اورشلیم به رسمیت شناخته شد، کسانی که به او و برنابا به نشانه پذیرش و اطمینان، دست راست مشارکت را به ایشان سپردند (غلاطیان باب ۲ آیه ۹). با این وجود، آن مسیحیان یهودی که به زندگی کردن با احکام یهودی ادامه دادند، همچنان همنشینی با غیر یهودیانی که به هر صورت از نظر رسوم ناپاک باقی ماندند، برایشان بسیار دشوار بود.

برای مثال، این مسئله توسط حادثه مربوط به پطرس در غلاطیان باب ۲ آیات ۱۱ تا ۱۴ نشان داده شده است. الن جی. وایت می گوید، «حتی حواریون همگی برای پذیرش تصمیم شورا راغب نبودند.» — The Acts of the Apostles, p. 197

با خودتان صادق باشید: برای شما همنشینی با ایمانداران از نژادها، فرهنگ ها و حتی طبقات اجتماعی دیگر تا چه حد دشوار است؟ چگونه می توانید از این نگرش قطعاً ضد انجیل رهایی یابید؟

۲ شهریور

جمعه

تفکری فراتر: «ایمان آوران یهودی بطور کلی مایل به پیشرفت با سرعت مشیت های الهی نبودند. از نتیجه کارهای رسولان در میان غیر یهودیان مشخص بود که ایمان

آوران میان غیر یهودیان تعدادشان از ایمان آوران یهودی بسیار بیشتر می شد. یهودیان می ترسیدند که اگر محدودیت ها و مراسم احکامشان برای غیر یهودیان به عنوان شرط مشارکت در کلیسا الزامی نشود، ویژه گی های ملی یهودیان که تاکنون ایشان را از سایر مردم مجزا نموده بودند، در نهایت از میان کسانی که پیام انجیل را دریافت می کردند، ناپدید شوند.» الن جی. وایت، Ellen G. White, The Acts of the Apostles, p. 189

«مسیحیان یهودی که در اطراف معبد زندگی می کردند بطور طبیعی اجازه می دادند که ذهن هایشان امتیازهایی ویژه برای ملت یهودی در نظر بگیرند. هنگامی که ایشان جدا شدن کلیسای مسیحی از تشریفات و سنت های یهودی را دیدند و احساس کردند که تقدس خاصی که رسوم یهودی بواسطه آنها بوجود آمده بودند در رابطه با ایمان جدید بی اهمیت می شدند، بسیاری نسبت به پولس به عنوان کسی که تا حد زیادی باعث این تغییر شده بود، خشمگین شدند. حتی تمام حواریون با کمال میل آماده پذیرش تصمیم شورا نبودند. برخی در مورد احکام تشریفاتی متعصب بودند و آنها از پولس خشمگین بودند زیرا فکر می کردند که اصول او در رابطه با تعهدات احکام یهودی سهل انگاری بودند.» — Page 197

سوالاتی برای بحث

۱. در کلاس، پرسش پایانی روز دوشنبه را مطرح کنید. ما این واقعیت را چگونه درک می کنیم که متعلق بودن به کلیسای «حقیقی» نجات را تضمین نمی کند؟ برای مثال، قطعاً اسرائیل کهن «کلیسای حقیقی» بود، اما به این معنی نیست که همه افراد در آن نجات یافتند. اگر عضویت در کلیسای حقیقی نجات را تضمین نمی کند، پس جزیی از آن بودن چه مزیتی دارد؟
۲. چگونه پذیرفته شدن غیر یهودیان نامختون به جامعه ایمانی، یکی از مهم ترین مسائل اجرایی کلیسای اولیه بود. برخی از مسائل مشابه امروزه در کلیسای ما ممکن است چه باشند و مثال اعمال رسولان باب ۱۵ چه چیزی در مورد مقابله با آنها به ما می آموزد؟
۳. در کلاس، برخی از افراد موضع یهودیانی را بگیرند که اسرار داشتند غیر یهودیان ابتدا پیش از پیوستن به کلیسا باید به دین یهودیت بگرایند، که آنها (به درستی) به عنوان گسترش وعده های عهد با اسرائیل می دیدند. استدلال های آنها کدامند و چگونه می توانید به آنها پاسخ بدهید؟ بحثی مانند این چگونه می تواند به ما نشان دهد که چرا مسائلی که امروزه بسیار روشن به نظر می رسند، در زمانی مختلف، بسیار دشوارتر به نظر برسند؟